

Epistola către Evrei (13) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 13

Cuprinsul

Îndemnuri finale (Evrei 12.28-13.25).....	1
Îndemnuri referitoare la viața personală a credinciosului (Evrei 12.28-13.6)	1
Îndemnuri referitoare la viața comunitară a credincioșilor (Evrei 13.7-25).....	3
Ce caracterizează noul loc de Adunare creștină?	8
Lauda Lui.....	8
Cuvinte de încheiere de salut.....	8

Îndemnuri finale (Evrei 12.28-13.25)

Îndemnurile practice („să ...”) sunt reluate în Evrei 12.28. Această ultimă parte a epistolei conține două tipuri de îndemnuri: unele se referă la *viața personală* a credinciosului, iar altele se referă la *viața comunității* credincioșilor.

Îndemnuri referitoare la viața personală a credinciosului (Evrei 12.28-13.6)

Îndemnurile și încurajările din această secțiune se referă la stilul de viață, care este potrivit pentru „frații sfinți” cu o „chemare cerească” și care ar trebui să îi caracterizeze (Evrei 3.1).

Versetele 28,29

Evrei 12.28,29: De aceea, primind o împărăție neclintită, să avem har, prin care să slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă. Pentru că și Dumnezeul nostru este foc mistuitor.

Recunoștință: Creștinii iudei aveau în creștinism ceva mult mai bun, și anume o cale nouă și vie de a se apropia de Dumnezeu (compară cu Evrei 10.19-22); de aceea, scriitorul dorește ca ei să recunoască acest fapt și să fie „recunoscători” pentru el. Ei trebuie să răspundă la aceasta „slujind plăcut” lui Dumnezeu în această poziție privilegiată, în care au fost puși. A se întoarce la iudaism ar însemna că ei nu slujesc lui Dumnezeu în mod plăcut. Tuturor celor care se gândeau să facă aceasta, el le spune: „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”, care judecă tot ceea ce I se opune.

Versetul 1

Evrei 13.1: Dragostea frățească să rămână.

Dragostea frățească: Ei au început bine ca și creștini și trăiau într-o atmosferă de dragoste (compară cu Faptele apostolilor 2.44-47); acum trebuiau să „rămână” în ea. Trebuiau să „rămână” pentru că creștinii născuți din Dumnezeu au o viață nouă și o natură nouă, care iubește în mod natural (compară cu 1 Ioan 5.1). Tot ce trebuie să facem este să lăsăm natura divină din noi să facă ceea ce face în mod natural: și anume să iubească (compară cu 1 Ioan 4.19). Această îndemnare este necesară, deoarece putem sta în calea naturii noastre divine, permițând

Capitolul 13

sentimentelor carnale de aversiune față de unii dintre frații noștri să împiedice dragostea noastră să se reverse nestingherită.

Versetul 2

Evrei 13.2: Nu uitați primirea de oaspeți, pentru că, prin aceasta, unii, fără să știe, au găzduit îngeri.

Ospitalitatea: Dragostea se poate exprima, de exemplu, prin „ospitalitate”. Casele noastre ar trebui să fie deschise pentru frații noștri, pentru a promova comuniunea creștină. Scriitorul se referă aici la frații în Domnul, care proveneau din diferite regiuni și călătoreau prin Filipi și împrejurimi. Acești frați fugiseră probabil de persecuție, erau în nevoie și aveau nevoie de hrană și adăpost. Gaius a fost lăudat de Ioan tocmai pentru acest lucru, dar mai ales pentru că i-a primit pe cei care slujeau Domnului (compară cu 3 Ioan 5-7). Comuniunea creștină în casele noastre este o modalitate importantă de a promova sănătatea adunării locale. Pavel adaugă că unii dintre ei „au găzduit îngeri, fără să știe”. Aceasta ar putea fi o referire la Avraam și Sara. Avraam era cu siguranță conștient că bărbații care îl vizitau erau îngeri, iar unul dintre ei era chiar Domnul. Dar Sara părea să nu înțeleagă aceasta și, când l-a auzit pe Domnul spunând că vor avea un fiu la vârsta lor înaintată, s-a îndoit și a râs (compară cu Geneza 18).

Versetul 3

Evrei 13.3: Amintiți-vă de cei în lanțuri, ca și cum ați fi legați împreună cu ei; de cei chinuiți, ca fiind și voi înșivă în trup.

Compasiune: Acesta este un alt mod în care se poate exprima dragostea: arătând compasiune față de cei care sunt închiși din cauza credinței lor și „suferă”. A-și „aminti” de ei nu înseamnă doar a-i ține minte și a se ruga pentru ei, ci a se îndrepta activ către ei, vizitându-i, dacă este posibil. Exact asta a făcut Onisifor, vizitându-l pe Pavel, ceea ce, după cum spune el, l-a „înviat de multe ori” (compară cu 2 Timotei 1.16-18). Cei care sunt închiși din cauza credinței lor sunt privați de comuniunea creștină și o apreciază cu adevărat.

Pavel adaugă: „ca fiind și voi înșivă în trup”. Aceasta nu este o referire la faptul că suntem uniți în trupul (tainic) al lui Hristos, așa cum se menționează în 1 Corinteni 12.26. (Trupul lui Hristos nu este tema Epistolei către Evrei.) Este vorba mai degrabă de legătura pe care o avem între noi, deoarece suntem în trupul nostru fizic. Putem să simpatizăm cu suferințele altora, deoarece și noi suntem în trup și, prin urmare, știm ce înseamnă să suferi fizic. Acești credincioși evrei puteau foarte bine să fie închiși din cauza credinței lor și să se afle în aceeași situație ca și frații lor închiși. De aceea, atâta timp cât erau încă liberi, trebuiau să-și arate compasiunea.

Versetul 4

Evrei 13.4: Căsătoria să fie ținută în onoare în toate, și patul neîntinat, pentru că pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu.

Curăția morală: Căsătoria trebuie onorată și păstrată în curăție. O încălcare a căsătoriei prin adulter va fi pedepsită de Dumnezeu: „Dumnezeu va judeca pe curvari și pe adulterii.”

Versetul 5

Evrei 13.5: Purtarea voastră să fie fără iubire de bani, mulțumiți cu ce aveți în prezent; pentru că El a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi”, ...

Capitolul 13

Mulțumire: Această îndemnare ne spune că trebuie să fim mulțumiți de circumstanțele actuale ale vieții, în care Dumnezeu ne-a așezat (compară cu Filipeni 4.11; 1 Timotei 6.8). Avem nevoi temporare, dar acestea nu pot fi satisfăcute prin lăcomie. „Iubirea de bani” a fost cauza pieirii multora (compară cu 1 Timotei 6.9,10). Creștinii credincioși trebuie să muncească cu mâinile lor, iar Domnul a promis că le va satisface toate nevoile (compară cu 1 Tesaloniceni 4.11; Filipeni 4.19). Să reținem: El ne dă ceea ce avem nevoie, nu neapărat ceea ce ne dorim.

Versetul 6

Evrei 13.6: ... încât să spunem cu îndrăzneală: „Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?”

Curaj: Aceasta este o citare din Psalmul 118.6. Cu Domnul de partea lor, ei nu aveau de ce să se teamă de persecuția care venea odată cu ocuparea teritoriului creștin. Ultima parte a versetului 6 este de fapt o întrebare și ar putea fi formulată astfel: „Dacă {deoarece} Domnul este ajutorul meu, ce mi-ar putea face omul?” Așa este exprimat în Psalmul 118.6.

Îndemnuri referitoare la viața comunitară a credincioșilor (Evrei 13.7-25)

După cum s-a menționat, al doilea grup de îndemnuri se referă la privilegiile și responsabilitățile colective.

Versetele 7,8

Evrei 13.7,8: Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu; și, privind atent la sfârșitul purtării lor, imitați-le credința! Isus Hristos este același ieri și azi și în veci.

Amintiți-vă de conducătorii voștri creștini care v-au precedat: Poate că credincioșii evrei credeau că scriitorul îi îndemna să renunțe la lunga lor moștenire iudaică, dacă se îndepărtau de această religie. Dar el nu spune asta. Ei trebuiau să-i prețuiască în continuare pe Avraam, Moise, David etc. pentru credințioșia lor (vezi Evrei 11). Ei trebuiau să recunoască că acum aveau și o moștenire creștină de conducători foarte apreciați, de care trebuiau să-și amintească.

Această comunitate de credincioși evrei avea conducători, care îi învățaseră Cuvântul lui Dumnezeu, pe care trebuiau să-i prețuiască și la care trebuiau să se uite pentru ajutor spiritual și încurajare. Faptul că el spune: „cei care v-au vorbit” (trecut) indică faptul că acești „conducători” creștini s-au dus acasă la Domnul și nu mai erau pe pământ. J.N. Darby spune:

Îndemnându-i să-și amintească de conducătorii turmei (Evrei 13.7), apostolul se referă la cei care s-au dus deja acasă, în contrast cu cei care sunt încă în viață (Evrei 13.17).¹

Deși plecaseră, pentru a fi la Domnul, credința lor lăsase o moștenire de caracter creștin și curaj, care trebuia „imitată” de generațiile viitoare. Ștefan (compară cu Faptele apostolilor 7) și Iacov (compară cu Faptele apostolilor 12) erau exemple în acest sens și poate și Iuda, numit Barsaba, și Sila (compară cu Faptele apostolilor 15.22). Aceștia erau „conducători printre frați”. Poate că unii dintre acești conducători aveau autoritate într-o adunare locală, dar W. Kelly subliniază că nu acesta este sensul cuvântului folosit aici. Este vorba de conducători în sens general.²

¹ J.N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible; Reflecție asupra Epistolei către Evrei (Synopsis)*; Notă la Evrei 13.7; vezi și *Collected Writings*, vol. 27, pag. 321,413.

² W. Kelly, *The Epistle to the Hebrews*, pag. 261.

Capitolul 13

Să observăm: Scriitorul spune: „Imitați-le *credința*”. El nu spune că ar trebui să le imite comportamentul și particularitățile sau modul în care se exprimau public în slujire. A face așa înseamnă a te transforma într-un clovn, să te faci o imitație a acestor slujitori ai lui Dumnezeu foarte apreciați; dar aceasta nu este voia lui Dumnezeu. Așa cum o stea diferă de alta în ceea ce privește strălucirea (compară cu 1 Corinteni 15.41), așa și Dumnezeu dorește ca noi toți să strălucim în felul nostru individual. Era „credința” lor, pe care trebuiau să o imite (compară cu 1 Corinteni 11.1; Efeseni 5.1). Acești conducători, care au mers înainte, erau dovada că, calea creștină poate fi parcursă cu succes în credință.

Versetele 9,10

Evrei 13.9,10: Nu fiți abătuți de învățături felurite și străine; pentru că este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, de la care n-au avut folos cei care au umblat după ele. Noi avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce cei care slujesc în cort; ...

Feriți-vă de învățăturile străine care amestecă iudaismul cu creștinismul: Următorul îndemn ne atenționează asupra pericolului de a ne lăsa abătuți de „învățături felurite și străine”, care ar amesteca iudaismul cu creștinismul. Toate aceste învățături iudaizante sunt în contradicție cu principiile harului creștin și nu își au locul în epoca actuală. Astfel de învățături încearcă, de obicei, să producă un nivel mai înalt de sfințenie în credincioși prin legalism; dar aceasta nu se realizează. De aceea, scriitorul spune: „Este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, de la care n-au avut folos cei care au umblat după ele.” El folosește aici cuvântul „mâncăruri” ca o imagine pentru aspectul exterior al unei religii pământești (compară cu Evrei 9.10). Punctul său de vedere este direct și clar: creștinii care au adoptat principiile iudaice nu au beneficiat spiritual de pe urma acestora.

El continuă și spune: „avem un altar de la care n-au dreptul să mănânce cei care slujesc în cort” Acest „altar” nu este altarul de bronz, nici altarul de aur al vechii epoci, ci ceea ce simbolizează în creștinismul adevărat „calea nouă și vie” de apropiere de Dumnezeu (compară cu Evrei 10.19-22) . A „mânca” la acest altar este o imagine a participării la închinarea spirituală adusă în creștinism (compară cu 1 Corinteni 10.18). Evrei 13.10 ne învață că cei care doresc să rămână fideli iudaismului nu pot participa la adevărata modalitate creștină de apropiere de Dumnezeu. A face aceasta ar însemna să amesteci cele două epoci, ceea ce Dumnezeu nu dorește.

Așa cum se menționează în introducerea acestei cărți (*Epistola către Evrei*), „creștinismul” de astăzi este impregnat de principii și practici iudaice. Este într-adevăr un amestec de iudaism și creștinism. De aceea, trebuie să le spunem unora că „nu au dreptul” să mănânce la Masa Domnului, și anume celor care frecventează așa-numitele slujbe din [marile] biserici ale creștinismului modern³ și, în același timp, vor să fie în comuniune la Masa Domnului, unde creștinii se străduiesc să se închine pe calea nouă și vie. Și pentru că nu au dreptul să mănânce acolo, nu ar trebui să li se permită să facă aceasta. Motivul este simplu: Dumnezeu nu dorește amestecarea celor două lucruri.

Versetele 11-14

Evrei 13.11-14: ... pentru că trupurile acelor animale, al căror sânge este adus de marele preot în locurile sfinte, „sunt arse afară din tabără”. De aceea și Isus, ca să sfințească poporul prin

³ Nota redacției: Bisericile mari și naționale consacrate s-au îndepărtat de fundamentul Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât fiecare creștin născut din nou este chemat să se despartă de învățăturile rele; compară cu 2 Timotei 2.19-22; 2 Ioan 9-11; 2 Corinteni 6.14-18; Apocalipsa 18.4.

propriul Său sânge, a suferit dincolo de poartă. Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui: pentru că nu avem aici o cetate statornică, ci o căutăm pe cea viitoare.

Ieșiți la locul de adunare nou, în afara taberei: În aceste versete, scriitorul menționează un ritual semnificativ, legat de jertfa pentru păcat, care și-a găsit împlinirea în moartea lui Hristos: trupurile animalelor jertfite erau „arse în afara taberei” (Leviticul 4.12). Ca împlinire a acestui fapt, Domnul Isus a suferit „în afara porții” Ierusalimului (compară cu Ioan 19.20). El a fost izgonit din sistemul iudaic de către conducătorii iudei răi și a murit acolo ca un criminal. Dar, prin faptul că a fost izgonit din acest sistem, Dumnezeu L-a făcut pe Hristos noul centru al străngerii laolaltă pentru cei care Îl acceptă ca Mântuitor al lor. Rezultatul morții lui Hristos în afara iudaismului a fost că El „a sfințit poporul prin propriul Său sânge” într-un sens relativ sau în exterior (Evrei 10.29). Adică, El a pus o nouă temelie, pe care credincioșii trebuie să se adune în separare de iudaism.

De aceea, scriitorul avertizează: „Deci să ieșim la El, afară din tabără, purtând ocară Lui”. S-a întrebat adesea: „Ce este mai exact «tabără»?” Această expresie se referă la iudaism și la principiile și practicile asociate acestuia. Prin urmare, Evrei 13.13 este un apel solemn adresat tuturor credincioșilor din acest sistem iudaic să-și rupă legăturile cu acesta, ieșind la Domnul Isus, care se afla în afara acestui sistem. El este noul punct de strângere laolaltă – locul de întrunire al creștinilor (compară cu Matei 18.20). Nu este vorba de un loc geografic, ca în iudaism (adică Templul din Ierusalim), ci mai degrabă de o bază spirituală de principii, pe care creștinii trebuie să se strângă laolaltă, după voia lui Dumnezeu, pentru închinare și slujire.

Deoarece mărturisirea „creștină” a preluat principiile și practicile iudaice și aproape peste tot există un amestec al celor două sisteme, chemarea de a ieși „în afara taberei” către Hristos are o aplicație foarte practică pentru noi, creștinii. Principiul este simplu: credincioșii sunt chemați să se separe de iudaism – indiferent de locul și forma în care acesta se găsește. Aceasta poate fi în iudaismul formal (într-o sinagogă) sau în lăcașuri de cult cvasi-iudeo-creștine (în bisericile creștinismului). Acest apel la separarea de iudaism i-a determinat pe creștinii credincioși să se separe de bisericile creștine în care există această amestecare și să se adune pur și simplu în Numele Domnului Isus (compară cu Matei 18.20; 2 Timotei 2.19-22).

Unii creștini, care apără amestecul iudeo-creștin în sistemele ecleziastice, vor spune că „tabără” se referă strict la iudaismul formal și la nimic altceva. Orice modificare a acestuia nu ar fi tabără. Dacă această argumentație ar fi într-adevăr corectă, atunci credincioșii evrei, care au fost chemați să se separe de tabără, nu ar trebui să se separe de sinagogă, deoarece chiar și cea mai strictă sectă a iudaismului este astăzi doar o modificare a adevăratului iudaism biblic, pe care Dumnezeu l-a dat prin Moise. Chiar și atunci când Domnul era aici pe pământ, iudaismul era distorsionat în mod excesiv de interpretările și tradițiile bătrânilor. Astăzi, acest fapt este și mai adevărat. Prin urmare, acest argument este cu siguranță greșit și este invocat doar pentru a împiedica aplicarea practică la cei care frecventează biserica. Este adevărat că multe dintre elementele iudaice din aceste biserici au fost ușor modificate, pentru a se adapta unui cadru creștin, dar aceste lăcașuri de cult poartă în principiu încă semnele exterioare ale iudaismului. Dacă i-am întreba cum justifică pe baza Sfintei Scripturi multe dintre practicile lor bisericești, ei ar indica fără ezitare iudaismul vechi-testamentar ca model al lor. Multe aspecte ale rânduielii iudeo-creștine actuale există în creștinism de atât de mult timp, încât sunt acceptate de masele populare ca fiind idealul lui Dumnezeu. În mare parte, creștinismul s-a alăturat „taberei” religiei pământești, exact opusul a ceea ce credincioșii sunt solicitați în Evrei 13.13 să facă.

Scriitorul adaugă acum următoarele: deoarece Domnul a ieșit din tabără, pentru a purta judecata noastră ca ultimă jertfă pentru păcat valabilă, noi trebuie să mergem acum în afara taberei la El și, făcând aceasta, vom purta „ocara” Lui. Prin urmare, adunarea în jurul Domnului în afara

Capitolul 13

taberei are de-a face cu ocară, deoarece acest nou loc de adunare este un loc de respingere. De aceea, trebuie să fim pregătiți să îndurăm suferințe în legătură cu aceasta. Acești credincioși evrei erau în primul rând muștrați de cei din tabără. Și credincioșii care se separă de principiile iudaice din bisericile creștinătății vor constata că sunt muștrați în primul rând de cei din interiorul sistemelor bisericești, care nu vor să se separe de această amestecare. Apostolul Ioan îi numește pe cei care susțin acest teren cvasi-iudeo-creștin oameni „care spun că sunt iudei, și nu sunt, ci mint” (Apocalipsa 2.9; 3.9).

Scriitorul Epistolei către Evrei adaugă că „noi {creștinii} nu avem aici” pe pământ „o cetate statornică”, așa cum iudeii aveau o cetate în Ierusalim (Evrei 13.14). În schimb, căutăm, după cum spune el, „pe cea viitoare {cetate cerească}”. Prin urmare, în creștinism nu există un sediu pământesc. Noul loc de închinare creștin este astfel

- în interiorul perdelei, cu toate privilegiile spirituale (Evrei 10.19,20) și
- în afara taberei, în ceea ce privește poziția noastră bisericească (Evrei 13.13).

Versetul 15

Exercitarea privilegiilor noastre preoțești: După ce scriitorul Epistolei către Evrei a învățat că toți creștinii sunt preoți și au o îndrăzneală [compară cu Evrei 4.16; 10.19] care depășește tot ce aveau preoții aaronici în iudaism (Evrei 10.19-22), el ne îndeamnă acum să ne exercităm privilegiile preoțești în laudă și rugăciune. El spune:

Evrei 13.15: Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.

Aceasta este o jertfă spirituală, pe care creștinii o pot aduce în prezența imediată a lui Dumnezeu. Ea are loc „prin El” (vezi și 1 Petru 2.5), ceea ce indică faptul că Hristos este Marele nostru Preot, care aduce lui Dumnezeu închinarea noastră în desăvârșire (Evrei 10.2). Să observăm: nu se menționează că această laudă este adusă prin intermediul orchestrelor și corurilor, deoarece adevărata închinare creștină este „în duh și în adevăr” (Ioan 4.24). Adică, este o chestiune spirituală, care este produsă în inimile credincioșilor prin Duhul Sfânt (compară cu Filipeni 3.3). Adevărata închinare creștină se va exprima în „rodul buzelor” și va fi adusă prin „mărturisirea numelui Lui”, deoarece nu trebuie să ne adunăm în niciun alt nume decât numai în Numele Domnului Isus (compară cu Matei 18.20).

Versetul 16

Folosește bunurile materiale pentru a promova mărturia creștină: Scriitorul vorbește apoi despre un alt tip de jertfe creștine. Aceste jertfe se referă la bunurile noastre materiale și sunt împărtășite în mod financiar. El spune:

Evrei 13.16: Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe îi plac lui Dumnezeu.

Când folosim bunurile noastre materiale pentru a promova mărturia creștină, ele sunt considerate o jertfă pentru Numele Lui. Acest tip de jertfă poate fi adus la nivel individual (Galateni 6.6) sau la nivel colectiv de către o adunare (Filipeni 4.14-16). Principiile unei astfel de dăruiri sunt expuse în 2 Corinteni 8-9. Faptul că scriitorul spune: „Nu uitați ...”, arată că putem trece cu vederea o astfel de dăruire.

Versetul 17

Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor: scriitorul adaugă aici ceva în legătură cu „conducătorii” lor. Când a fost scrisă epistola, acești conducători erau încă în viață și își desfășurau activitatea printre sfinți – spre deosebire de cei din versetul 7, care muriseră și erau la Domnul. El spune:

Evrei 13.17: Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală; pentru ca să facă aceasta cu bucurie, și nu suspinând, pentru că aceasta ar fi nefolositor pentru voi.

Versiunea engleză King James traduce „conducători” prin „cei care au stăpânire peste voi” (compară cu 1 Tesaloniceni 5.12; 1 Timotei 5.17). Aceasta este o traducere nefericită și ar putea transmite ideea că în biserică există un fel de ierarhie oficială care domnește peste sfinți – adică clerul; dar acesta este o funcție nebiblică, creată de oameni.

„Conducătorii” menționați aici au fost treziți de Duhul Sfânt pentru a avea grijă de turmă (compară cu Faptele apostolilor 20.28). Ei „veghează” asupra sfinților ca supraveghetori. Ei au experiență cu Dumnezeu, deoarece umblă pe calea Lui de ceva timp și pot astfel să fie de ajutor sfinților în chestiuni spirituale. Aceasta arată că oile, care au mers la Hristos în afara taberei, nu sunt lăsate fără îngrijirea păstorului. Fără limitele sistemului legal din interiorul taberei, există pericolul ca vrăjmașii să vină și oile să rățăcească etc., dar acești conducători ar păzi turma și ar îndruma-o în chestiuni practice. Poate că uneori ne supărăm din cauza intervenției lor și o considerăm o amestecare în viața noastră privată, dar dacă ne supunem și încercăm să urmăm sfaturile lor spirituale, aceasta ne va ajuta să mergem mai departe pe calea noastră. La rândul lor, ei trebuie să dea „socoteală” Domnului despre modul în care au avut grijă de turmă. Ei vor să facă aceasta „cu bucurie și nu cu suspine {tristețe}”.

Versetele 18,19

Evrei 13.18-19: Rugați-vă pentru noi, pentru că suntem convinși că avem o bună conștiință, dorind să ne purtăm bine în toate. Dar cu atât mai mult vă rog să faceți aceasta, ca să vă fiu înapoiat cât mai curând.

Rugați-vă pentru slujitorii Domnului: Ar trebui să observăm că scriitorul atinge cele trei domenii ale prerogativelor și responsabilităților în casa lui Dumnezeu. Versetele 15 și 16 se referă la exercitarea preoției, versetul 17 are de-a face cu slujba de supraveghetor, iar în versetele 18 și 19 avem acum domeniul darurilor spirituale. Scriitorul le cere evreilor să se roage pentru slujitorii care își exercită darurile spirituale: „Rugați-vă pentru noi, pentru că suntem convinși că avem o bună conștiință, dorind să ne purtăm bine în toate.”

Faptul că scriitorul le cere credincioșilor evrei să se roage pentru el, fără a-și dezvălui identitatea, poate părea puțin neobișnuit. Desigur, ne-am întreba: „Pentru cine să ne rugăm?” Dar scriitorul presupune că ei știu cine este – majoritatea, dacă nu chiar toți exegeții, cred că scriitorul este Pavel. Mai precis, rugămintea lui indică faptul că este vorba despre apostolul Pavel: el le cere să se roage pentru eliberarea sa din închisoare, ca să le fie „redat” și să poată continua astfel lucrarea sa publică printre sfinți (Evrei 13.19).

Ce caracterizează noul loc de Adunare creștină?

Scriitorul a menționat diferite lucruri care caracterizează noul loc de strângere laolaltă în creștinism. Dacă rezumăm îndemnul de mai sus, putem spune următoarele despre caracteristicile acestui loc:

- În acest loc, Domnul Isus Hristos este centrul adunării: „la El” (Evrei 13.13a).
- Acest loc se află „în afara taberei”, deci este liber de principiile și practicile iudaice (Evrei 13.13b).
- Acest loc poartă „ocara” lui Hristos (Evrei 13.13c).
- Acest loc nu are un sediu pământesc: „nu este o cetate statornică” (Evrei 13.14).
- În acest loc, creștinii au libertatea de a se închina „în duh și în adevăr” (Ioan 4.24) cu „rodul buzelor noastre”, fără mijloace exterioare sub formă de orchestre și coruri etc., care caracterizează o religie pământească.
- În acest loc, dragostea se exprimă în fapte; credincioșii își vor împărți mijloacele materiale între ei (Evrei 13.16).
- În acest loc se exercită slujbele de păstor, fără ca „păstorii” să fie chemați oficial la această lucrare sau să fi fost instruiți în școlile oamenilor (Evrei 13.17).
- În acest loc se obișnuiește să se adune pentru rugăciune (Evrei 13.18,19).

Lauda Lui

Versetele 20,21

În concluzie, scriitorul îl roagă pe Dumnezeu să-i ajute pe credincioșii evrei să ajungă la maturitate spirituală. El spune:

Evrei 13.20,21: Iar Dumnezeuul păcii, care L-a adus înapoi dintre morți prin sângele legământului etern pe Domnul nostru Isus, Păstorul cel mare al oilor, să vă desăvârșească în orice lucrare bună, ca să faceți voia Lui, lucrând în voi ceea ce este plăcut înaintea Lui, prin Isus Hristos, căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.

Dorința scriitorului era ca marea putere a lui Dumnezeu, care se manifestase în învierea Domnului Isus din morți, să producă creștere spirituală în ei („desăvârșiți” înseamnă creștere deplină). Și el dorea ca aceasta să se manifeste prin faptul că ei vor face voia lui Dumnezeu, ceea ce ar fi „plăcut înaintea Lui {Dumnezeu}”. Contextul textului sugerează cu tărie că Pavel se referă la faptul că ei se despart complet de iudaismul din vechiul legământ și recunosc ceea ce au dobândit prin „legământul etern”.

Cuvinte de încheiere de salut

Versetele 22-25

Evrei 13.22-25: Dar vă rog, fraților, îngăduiți cuvântul îndemnării, pentru că v-am scris doar în câteva cuvinte. Să știți că fratele nostru Timotei a fost eliberat, cu care, dacă vine curând, vă voi vedea. Salutați-i pe toți conducătorii voștri și pe toți sfinții. Cei din Italia vă salută. Harul fie cu voi toți! Amin.

Capitolul 13

Scriitorul știe că cititorii scrisorii ar putea reacționa negativ la ceea ce a expus în scrisoarea sa și, prin urmare, adaugă un cuvânt blând de îndemn: „Dar vă rog, fraților, îngăduiți cuvântul îndemnării, pentru că v-am scris doar în câteva cuvinte.” El dorește ca ei să înțeleagă profund în inimile lor ceea ce le-a prezentat și să reacționeze în mod corespunzător.

El le amintește că „Timotei a fost eliberat” (Evrei 13.23) și că ar putea fi de ajutor pentru ei în înțelegerea adevărului pe care l-a comunicat în această scrisoare.

El îi îndeamnă să-i „salute” pe toți „conducătorii” lor. Acest lucru promovează pacea între frați. El încheie scrisoarea cu cuvintele: „Harul să fie cu voi toți! Amin.”

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-13-a12605.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017